

Т Р И Т Ъ П Т И Ц И

Отъ шестия часъ настана тъмнина по цѣлата земя. Но тя не смути събранитѣ около тритѣ кръста. Тѣ все така продължаваха да се гаврятъ съ разпнатиия на срѣдния кръстъ, както се гаврѣха, и когато бѣше свѣтлина около тѣхъ.

— Дошълъ си на земята да спасишъ другитѣ, защо сега не спасишъ себе си?

— Ако си наистина Царъ израилевъ, слѣзъ отъ кръста, и ние ще ти повѣрваме!

Подхвърляха му подигравателни думи и разпнатитѣ до него. Но той, съ оборена глава и съ погледъ, впитъ презъ мрака къмъ небесата, тамъ, гдето живѣеше неговиятъ Отецъ, отвреме-навреме въздъхваше и пакъ стисваше устни въ болезнено мълчание. Близкитѣ около него отново започваха да се гаврятъ.

— Надѣвашъ се на Бога! Нека сега твоятъ Богъ ,ако е толкова силенъ, да те избави. Нали си неговъ синъ?

— Синъ му билъ! Та баща оставя ли сина си да страда заради него?

— А все отъ името на баща си говорѣше. Где да го видимъ сега тоя баща?

Само встрани, доста надалечъ, недопустнати отъ ликуващата тълпа, нѣколко жени бѣха колѣничели съ допрѣрни глави и едва задушваха плача на тежката си мжка. Бояха се да не ги чуютъ и, като ги чуютъ, да ги разгонятъ или да ги изпжди стражата още по-надалечъ, отгдето не ще могатъ да видятъ, когато ще бжде снето тѣлото на разпнатиия въ срѣдата.

Около деветия часъ, когато всичко бѣше утихнало околоръстъ, Исусъ се помръдна на кръста и простена съ високъ гласъ: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“

— Виждате ли? Той вика баща си... Но где го?

Тогава единъ отъ стражитѣ взе гжба, натопи я въ оцетъ и, като я надѣна на тръстъ, даде му да пие.

Исусъ извика пакъ съ високъ гласъ и предаде духъ.

Вмигъ земята се разтресе, скалитѣ се разпукаха, а гробоветѣ се разтвориха. Мракътъ стана по-черенъ и по-страшенъ. Събранитѣ около кръстоветѣ се изплашиха. Едни, гонени като отъ видения, се спуснаха прѣзглава къмъ